

вета. Въ Сливенъ се е събирало тогизъ всичкото българско и турско население отъ близкитѣ села. Въ тѣхъ времена заселищата до Каменна, Боазкесенъ, Арсѣнковицъ, Раково сж се растурили съвсѣмъ. Само Раково се е заселило отъ послѣ отъ пришелцитѣ отъ г. Елена. Въ тѣхъ времена сж останали въ Сливенъ много фамилии отъ близкитѣ села. Умаление на Сливенското население е станало въ 1829 г., слѣдъ дохожданието на Русситѣ; почти половината отъ населението се е прѣселило въ г. Пloeцъ въ Влашко. Заселищата Матей, Георгевицъ (на югоистокъ отъ Сливенъ) и Сарай до Страджа, сж запустели съвсѣмъ, тѣй като населението имъ се е прѣселило въ Бесарабия. По прѣдание, се е заселила една частъ отъ жителитѣ на с. Сарай до Сливенското прѣдмѣстие Ново село. Отъ тѣхъ времена е останалъ параклисъ съ гробища, на който остаткитѣ личатъ на сѣверъ до Ново село.

Сливенскитѣ мѣнастири, както споменахме вече погорѣ сж биле разорени и опустошени отъ Турцитѣ. Опустошението имъ съ исключение на Спасовскій мѣнастирь, трае до днесъ. Мѣнастирьтъ е билъ възобновенъ, още прѣзъ злитѣ турски времена. Къмъ това заключение дойдохме на основание на слѣдующитѣ изслѣдвания. Когато въ 1871 г., Сливенската черковна община Св. Димитрій, разкрила една частъ отъ старата мѣнастирска черква, намѣрило се, южната ѣ частъ е била прѣправена на една малка черквица (параклисъ). Отъ туй излиза на явѣ, че прѣди окончателното събаряние и засипване на черквата, южната ѣ частъ е служила като параклисъ. При раскопаванието е билъ намѣренъ единъ мраморенъ стълбъ и икони, на които е била посветена сегашната черквица Св. Петка, макаръ, че прѣшното ѣ посвещение било Св. Спасъ.